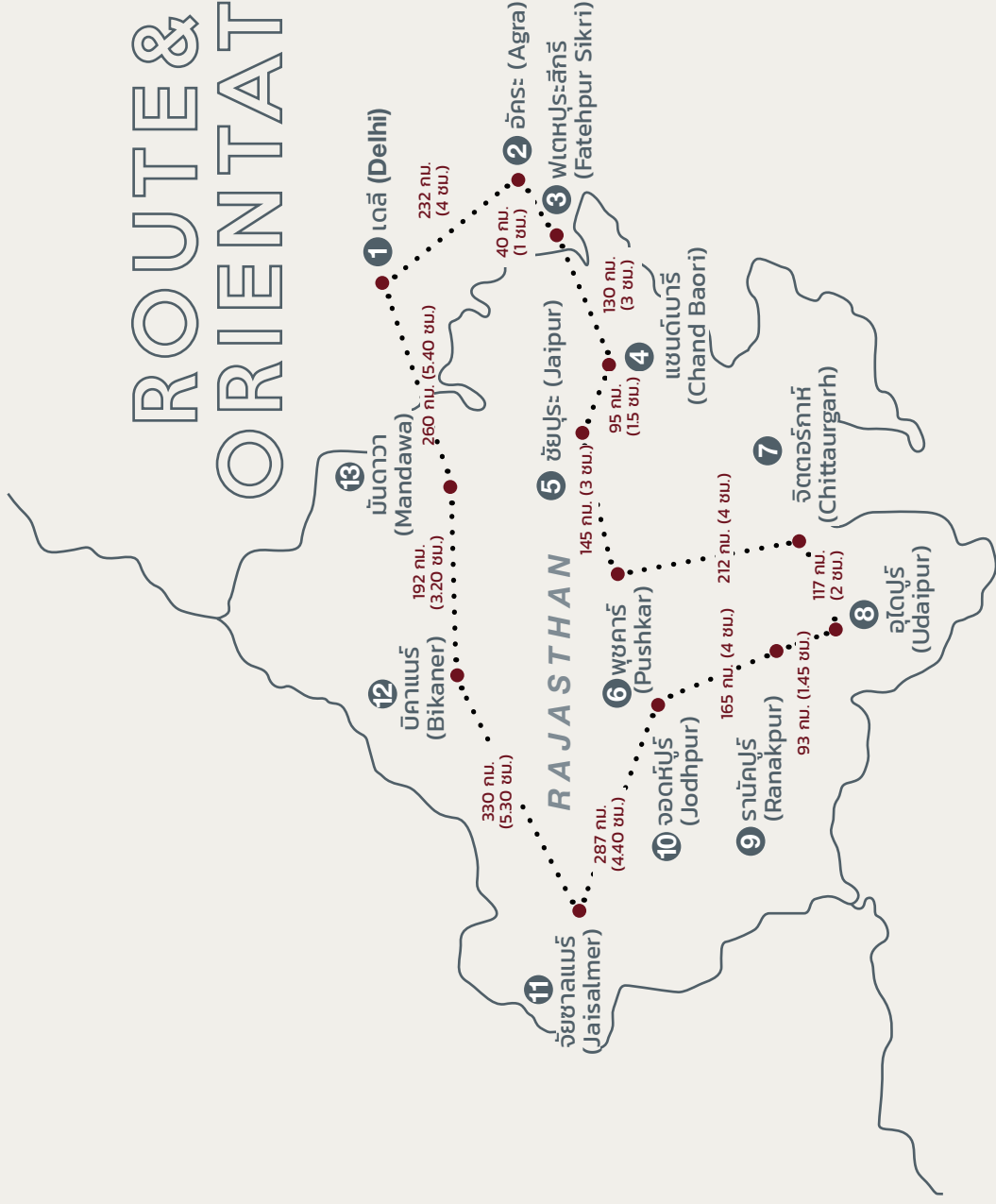

ROUTE & ORIENTATION

อินเดียไม่เคยเปลี่ยน เราต่างหากที่ต้องเปลี่ยน

เกศรินทร์ ล้ำ

Part 1

อินเดียไม่เคยเปลี่ยน เราต่างหากที่ต้องเปลี่ยน

มีร้อยเหตุผลที่ทำให้ฉันอยากไปอินเดีย แต่มันดันมีพันเหตุผลที่ทำให้ฉันผัดวันประกันพรุ่งมาตลอด ไม่ว่าจะป็นห้องน้ำสุดยี้ ขี้บนท้องถนน เล่หักกลแวก กลัวชี้แตก กลัวเหม็นเต่า กลัวขอทานรุม กลัวระบบขนส่งที่วุ่นวายกันว่าโคตรเละเทะ ทั้งเปียด ทั้งสกปรก และเอาแน่เอานอนอะไรไม่ได้ แถมสถิตินักท่องเที่ยวผู้หญิงโดนแะอั้งยังสูงปรี๊ด

สิบปีผ่านไปก็ยังเอาชนะความกลัวไม่ได้ เลยไม่ได้ไปเสียที ทั้งๆที่

อินเดียคือสวรรค์ของคนรักการถ่ายรูปที่ฉันและพี่ป้อม...คูชีวิต ต่างหมายมั่นปั้นมือว่าจะต้องไปถ่ายรูปให้ได้ ล่วงเลยมาจนสายตาใกล้ยาว ดวงตาจึงเห็นธรรมว่า “อินเดียไม่มีวันเปลี่ยนแปลง เราต่างหากที่ต้องเปลี่ยน” เปลี่ยนความกลัวให้เป็นความกล้าหาวิธีที่ทำให้เราเที่ยวอินเดียได้สนุกและสบายขึ้น จนได้มารู้จักวิธีเที่ยวที่ช่วยให้ก้าวผ่านความกลัวนั้นมาได้คือการเข้าร่วมส่วนตัพร่วมคนขับ

เอาจริง ๆ วิธีนี้ก็ไม่ได้ใหม่ ในอินเดียเขาทำกันเป็นล่ำเป็นสัน เหมาะ

สำหรับคนที่ไม่ชอบเที่ยวกับกรุ๊ปทัวร์ แต่ก็ไม่ได้ลุยขนาดจะแบ็กแพ็ค สะดวกดีเพราะมีรถมารับตั้งแต่ สนามบิน พาไปทุกเมือง ทุกที่รับส่ง ที่โรงแรม ร้านอาหาร พาไปห้องน้ำ สะอาดๆ และมาส่งที่สนามบินในวันกลับ เรื่องราคา แ่นละ สูงกว่า แบ็กแพ็คแน่ๆ แต่ก็ไม่ได้มากจนเกินเอื้อม และมันจะถูกลงไปอีกถ้ามากันเป็นกลุ่ม เพราะมีคนช่วยหารค่ารถ เรามีหน้าที่อย่างเดียวคือเที่ยว ไม่ต้องห่วงเรื่องเดินทาง ไม่ต้องต่อราคา ไม่ต้องกลัวโดนหลอก แถมมีคนขับมืออาชีพเป็นที่พึ่ง เพียงดิลกันให้เสร็จสิ้นตั้งแต่แรก

ฉันเลือกเปิดชิงที่รัฐราชสถาน เพราะมองการณ์ว่า ครั้งแรกนี้อาจ

เป็นครั้งสุดท้ายที่จะเหยียบแผ่นดินอินเดีย เคยได้ยินใช่ไหม “ถ้าไม่รักก็จะเกลียดไปเลย” และถ้ามันจะต้องเป็นครั้งสุดท้ายจริงๆ ก็ขอให้ได้เห็นอินเดียแท้ๆ ที่มีกลิ่นอายของมหาอาราชา มหาราณี มหาเศรษฐี โยคี และ ยาจก บนความแตกต่างแบบสุดขั้วของภูมิประเทศที่มีทั้งทะเลสาบและ ทะเลทราย ได้เห็นอารยธรรมเก่าแก่ที่สุดในเมืองที่ได้ชื่อว่าทันสมัยที่สุด ซึ่งราชสถานคือคำตอบ

ปลายปี พ.ศ. 2558 ทริปขับรถตระเวนถ่ายรูปทั่วราชสถานของฉันจึงเกิดขึ้น ตามมาด้วยเรื่องราวสนุกๆ ในมือคุณ

อินเดียไม่เคยเปลี่ยน เราต่างหากที่ต้องเปลี่ยน

เกศรินทร์ ล้ำ

นมัสเต

“ขณะนี้เครื่องบินของการบินไทยได้นำท่านมาถึงสนามบินนานาชาติอินทรา คานธี กรุงเดลี ขอให้ผู้โดยสารทุกท่านนั่งอยู่กับที่จนกว่าเครื่องบินจะจอดสนิท”

สิ้นเสียงประกาศ ฉันกับพี่ป้อมหันมามองหน้ากัน
“พี่...ถ้าเราวิ่งหนีตอนนี้ยังทันมั๊ย”

ครึ่งปีที่ฉันกับพี่ป้อมเตรียมตัวมาเที่ยวอินเดีย เราเกือบถอดใจและล้มกระดานเสียหลายครั้ง เพราะลึกๆ แล้วเรากลัวอินเดียมากพอๆ กับที่อยากจะมาอินเดีย แม้จะเตรียมทางออกสำหรับทุกความน่ากลัวไว้อย่างดี ด้วยวิธี “เช่ารถพร้อมคนขับ”

ฉันกับบริษัททัวร์ที่อินเดียส่งเมลหากันไปมาหลายสิบฉบับเพื่อเช่ารถและจัดโปรแกรมทัวร์สิบแปดวันตามใจเรา ให้เขาจองที่พักเสร็จสรรพ การเช่ารถส่วนตัวทำให้เราโล่งใจไปหลายเปลาะเพราะไม่ต้องแบกกระเป๋าเดินทางย้ายที่นอนไปเรื่อยๆ

อินเดียไม่เคยเปลี่ยน เราต่างหากที่ต้องเปลี่ยน

เกศรินทร์ ล้ำ

ด้วยรถไฟหรือรถทัวร์ภาคใต้ที่ได้ชื่อว่าเวลาที่พิมพ์ไว้ในตัวไม่มีความหมาย ไม่รู้
ไม่ชี้ ไม่รับผิดชอบ ซึ่งถ้าลองได้ผัดแผ่นสักครั้ง มันจะผัดต่อเป็นทอดๆ และ
เราอาจพลาดอะไรหลายๆ อย่างไปอย่างน่าเสียดาย

ฉันและพี่ป้อมไม่ชอบโดนหลอก เกล็ดการโดนตื้อ ขี้เกียจต่อล้อต่อเถียง
ต่อราคา หรือต้องคอยหวาดระแวงตลอดว่าจะโดนแขกโกงเข้าให้หรือเปล่า เลย
หลีกเลี่ยงการปะทะ ยกภาระทั้งหมดให้เอเจนท์แล้วตกลงราคากับเอเจนท์
ให้เสร็จตั้งแต่ก่อนเดินทาง พอถึงอินเดียจะได้ไม่ต้องต่อล้อต่อเถียงกับใครอีก
ฉันเคยคำนวณไว้เล่นๆ ว่าสิบแปดวัน ถ้าฉันไม่ได้เช่ารถ ฉันต้องขึ้นรถไฟ รถทัวร์
และริกชอร์'ราวห้าสิบครั้ง ก็เท่ากับต้องต่อราคาตั้งห้าสิบหน ครึ่งร้อยเลยนะนั่น

เคยได้ยินมาว่า ริกชอร์ที่เดลีชอบเล่นมุกระเบิด

¹ ออโต้ริกชอร์ เรียกสั้นๆ ว่า ริกชอร์ หรือออโต้ มีลักษณะคล้ายสามล้อของประเทศไทย

อินเดียไม่เคยเปลี่ยน เราต่างหากที่ต้องเปลี่ยน

เกศรินทร์ ล้ำ

“สถานีรถไฟตอนนี้มีระเบิดอยู่เนนาย นายไปด้วยรถอื่นจะปลอดภัยกว่า”

ใครหลงเชื่อก็จะจบที่การพาไปบริษัททัวร์ที่เขาฮั้วกันไว้ ส่วนใครไม่เชื่อ ก็เถียงกันไปมาจนกว่าแขกจะยอมแพ้และพาไปสถานีรถไฟแต่โดยดี (ไหนว่ามีระเบิด) ริกซอร์บางคันขอแวะเอาของที่ร้านเพื่อน แล้วชวนให้เราลงไปรอในร้าน อย่างลงไปเสียวนะคุณ เพราะนั่นคือร้านขายของที่ระลึกซึ่งคนขับจะได้เปอร์เซ็นต์จากการพาลูกค้ามาให้ กว่าจะหลุดออกมาได้ก็เสียทั้งเวลาและอารมณ์ ซึ่งฉันขอตัดปัญหาด้วยการเที่ยวแบบซินเดอเรลลา เดินทางกับราชรถส่วนตัว มีสารพัดไปรับไปส่งทุกที่ แต่อย่าเพิ่งคิดว่าฉันไฮโซไฮ้ฮ้อมมาจากไหนล่ะ มันใช้เงินเยอะกว่าแบ็กแพ็คก็จริง แต่ก็ไม่ได้แพงจนเกินเอื้อม เมื่อแลกกับความสะดวกสบาย ห้องน้ำดี ๆ ตลอดทริป แล้วถ้าคุณรวมกลุ่มกับเพื่อนหลายๆ คน หาค่ารถกัน มันจะถูกลงอีกมาก

“แล้วถ้ารถที่จองไว้ไม่มารับล่ะ” พี่ป้อมเบรคความคิดฉันดังเอี้ยด

หลุดออกมาจากที่รับกระเป่าก็เกือบเที่ยง เราได้พบกับมิสเตอร์เซน โซเฟอร์ของเรา เหมือนยกภูเขาออกจากอก รอดตายแล้ววู้ย!

อินเดียไม่เคยเปลี่ยน เราต่างหากที่ต้องเปลี่ยน

เกศรินทร์ ล้ำ

มิสเตอร์เซนชูป้ายที่มีชื่อสกุลฉันทรา มันเลยเป็นป้ายที่ยาวเอามากๆ ก็ตั้งหนึ่งเกียะอะนะ

มิสเตอร์เซนเป็นชายร่างผอม นัยน์ตาโตหวาน ใส่ต่างหูหนึ่งข้าง เขากล่าวต้อนรับเราอย่างสุภาพและเป็นทางการราวกล่าวสุนทรพจน์ ฉันทเลยแนะนำตัวเองบ้าง

“เรียกฉันว่าแอ็กก็ได้ ส่วนคนนี้ชื่อมิสเตอร์ป้อม”

มิสเตอร์เซนทำหน้างงๆ แล้วถามว่า “อ้าว แล้วคนไหนที่ชื่อ Kesarin ละครับ”

“อ้อ ฉันเองแหละ Kesarin เป็นชื่อจริง ส่วนแอ็ก อีสมายนิกเนม เรียกชื่อเล่นก็ได้” สงสัยว่าชาวอินเดียไม่มีระบบชื่อเล่น

“โอเคๆ” มิสเตอร์เซนส่ายหัว

ฉันหัวเราะพริตอยู่ในใจ นี่ไง ส่ายหัวระบือโลกของชาวอินเดีย ที่แปลว่า “โอเค” ในที่สุดฉันก็ได้เห็น มันไม่ใช่การส่ายแบบหันซ้ายหันขวานะ แต่ส่ายแบบเอียงคอซ้ายขวา แบบที่เราเรียกกลอยหน้าลอยตามากกว่า

“เวลค์มทูอินเดีย รถจอดอยู่ที่ลานจอดรถ เดินไกลนิดหนึ่งนะครับ”

“โนพร็อบเบลมคะ”

เมื่อถึงลานจอด เจ้ารถโตโยต้าอินโนวาสีขาวก็จอดรอเราอยู่อย่างโอห่า

จ้าว คันเบ้อเริ่มเลย นั่งเจ็ดคนได้สบายๆ แต่เรามาคแค่สองคน เขาเลยเอาเบาะหลังออก จึงมีพื้นที่โล่งๆ เอาไว้ใส่กระเป๋าเดินทางเพียบ แปลกดีที่เขาเอาผ้าขนหนูสีขาวสะอาดเหมือนผ้าเช็ดตัวโรงแรมมาหุ้มเบาะที่นั่ง เพื่อความสะดวกหรืออะไรฉันก็ไม่ได้ถาม

ขึ้นรถปั๊บ มิสเตอร์เซนก็ต่อสายหาเจ้าหน้าที่ฝ่ายบริการที่ส่งเมลไปมากับฉัน จนแทบจะเป็นเพื่อนรักกัน เพื่อรายงานที่เราได้เจอกันแล้ว และทุกอย่างเรียบร้อยดี แล้วก็ส่งโทรศัพท์ให้ฉันคุย

“ไ้ ราจีฟ”

“นมัสเต เวลค์มทูอินเดียครับ” ราชีฟกล่าวต้อนรับและถามสารทุกข์สุกดิบเรื่องการเดินทาง แล้วก็อวยพรให้เราเที่ยวให้สนุก

อินเดียไม่เคยเปลี่ยน เราต่างหากที่ต้องเปลี่ยน

เกศรินทร์ ล้ำ

สำเนียงราจีฟนี่ฟังยากจัง ยิ่งทางโทรศัพท์ยิ่งฟังยากเข้าไปใหญ่

มิสเตอร์เซนส่งคู่มือนักท่องเที่ยวให้เรา ทั้งหมดอยู่ในแฟ้มที่ทำจากผ้าลายอินเดียสีเหลืองอ่อน ในนั้นมีสมุดเล็กๆอยู่ห้าเล่มเล่มแรกเป็นจดหมายต้อนรับจากบริษัทพร้อมคำแนะนำประเภท “อะไรควรทำและไม่ควรทำ” ในอินเดีย เล่มต่อมาเป็นเอกสารจองโรงแรมของทุกโรงแรมเย็บรวมกันไว้ให้ดึงออกมาเช็กอินทีละแผ่น เล่มที่สาม เอกสารจองรถ เล่มที่สี่ เป็นแบบฟอร์มประเมินความพอใจ เอาไว้ประเมินเอเจนทัวร์ตอนจบทริป และเล่มสุดท้ายเป็นของใส่ซิมการ์ดสองซิมที่ฉันฝากจัดการให้หน่อย เพราะได้ข่าวว่าซิมการ์ดที่อินเดียไม่ใช่เรื่องง่าย อาจใช้เวลาสักสองสามวันเลยทีเดียวดีกว่าโทรศัพท์จะให้ได้

จากเอกสารที่มิสเตอร์เซนมอบให้ ฉันว่ามาตรฐานบริษัททัวร์ในอินเดียนี้ใช้ได้เลยทีเดียว มันทำให้ฉันรู้สึกว่าการในประเทศที่วุ่นวายไร้ระเบียบ หาดความแน่นอนและเชื่อใจใครไม่ได้ ฉันมีคนที่จะเชื่อใจได้แล้ว

“ทุกอย่างโอเคมั๊ย หม่อม” มิสเตอร์เซนหันมาถาม

“โอเคค่ะ” ฉันตอบอย่างเบิกบาน

“ดีครับ จั๊น เลืกทโกทูอัคระ”

อินเดียไม่เคยเปลี่ยน เราต่างหากที่ต้องเปลี่ยน

เกศรินทร์ ล้ำ

ล้อหมุน

“คุณรู้มั๊ย อะไรคือสามสิ่งที่ต้องมีถ้าจะ
ขับรถในอินเดีย” มิสเตอร์เซนชวนคุยเมื่อรถ
ขับผ่านชุมชนวนวาย

“อะไรคะ” ฉันนึกถึงใบขับชีอะไรเพื่อนั้น

“อย่างแรก กู๊ดเบรก”

“ฮ่าๆๆ จริงด้วย”

แต่ไม่ถึงครึ่งชั่วโมงที่ผ่านมา เราหัวทิ่ม
เพราะการเบรกไม่รู้ที่รอบ โดนปาดบ้าง คน
ข้ามถนนตัดหน้าบ้าง หลบวัวบ้าง แต่มิสเตอร์เซน
ก็ไม่มีทีท่าหงุดหงิด น่าจะเป็นเรื่องปกติเหมือน
ในน้ำต้องมีปลา บนถนนต้องมีคนตัดหน้า

“อย่างที่สอง กู๊ดฮอร์น”

กร๊ากกกก อันนี้จริงยิ่งกว่า คนอินเดีย
บีบแตรกันหูดับ แรกๆคุณจะรู้สึกรำคาญและ
ปวดหัว แต่สักพักจะชินไปเอง การบีบแตรที่
ไม่ได้เป็นการไล่หรือไม่มีมารยาทนะ มันเป็น
มารยาทด้วยซ้ำที่ต้องบอกคนอื่นๆว่า “ข้ากำลัง
จะมา อย่าได้แฉลบออกมานะ” จริงๆก็เพื่อ
ความปลอดภัยนั่นแหละ เพราะประเทสนี้รถ

ย้วยเยี้ยมาก ถ้าไม่บีบแตรอาจเกิดอุบัติเหตุได้มากกว่า ท้ายรถบรรทุกจึงมีคำว่า “Horn Please” หรือโปรดบีบแตร ติดอยู่ทุกคัน ที่ซาก็คือ พอฉันกลับถึงเมืองไทย ระหว่างทางจากสนามบินสุวรรณภูมิจนไปถึงบ้าน ฉันไม่ได้ยินเสียงบีบแตรเลยสักครั้ง เหนงาหูจนต้องเปิดวิทยุเป็นเพื่อน ใครว่าคนไทยขับระห่ำลองไปอินเดียดู แล้วจะรู้สึกว่าคุณไทยขับรถสุภาพไปเลย

“แล้วอย่างทีสามล๊ะคะ กู๊ดอะไร”

“อย่างทีสามก็ กู๊ดลั๊วไ้ครับ”

เราสามคนระเบิดหัวเราะพร้อมกัน คนขับเรานี้ใช้ได้ สงสัยว่ามุกนี้จะเป็นมุกเปิดมานานทุกครั้งแหงๆ เขาพูดภาษาอังกฤษได้ดี แม้จะไม่ได้คล่องปรี๊ด แต่ลองปล่อยมุกได้ขนาดนี้ก็เก่งแล้ว เมื่อเอ่ยชมเขา เขาทำทามูมิใจมาก

“แรกๆ ผนก็พูดไม่ได้หรอกครับ แต่ทำอาชีพนั้ก็ต้องฝึกเอา”

“อ้าว นึกว่าคนอินเดียได้เรียนภาษาอังกฤษทุกคน”

“ใช่ครับ แต่ครูที่พูดอังกฤษเก่งๆ เขาไปสอนตามโรงเรียนเอกชนกันหมด เพราะเงินดีกว่า ครูที่สอนโรงเรียนรัฐมักไม่เก่งอังกฤษเท่าไร นี่ผนฝึกเอาเองทั้งนั้น ก็คุยกับลูกค้าไปเรื่อยๆ แรกๆ ไม่ได้เลย แต่พูดทุกวันๆ มันก็ได้เอง ผนว่ายังเราพูดภาษาอังกฤษได้ ลูกค้าก็ย้งแฮปปี้ละ เหมือนเราช่วยเหลือเขาได้มากขึ้น”

โฮ เจ่งวะ แล้วมันก็อุ่นใจกว่าจริงๆ ด้วย

“ฝึกมาก็ปีคะเนี่ย”

“สิบสี่ปี เท่ากับที่ผนขับมาเลย”

“หา!!!”

มิสเตอร์เซนดูมูมิใจ

“ขับให้ทีนี่ตลอดเลยหรอ”

“เยสแฮมม ลูกพีผนมอยุ่ยาวนานกว่าผนอีก รายนัั้นสิบเจ็ดปี”

“โฮ!!!” อะไรจะรักองคักรขนาดนั้น ฉันนึกถึงสังคมที่เพิ่งจากมา บ้านเรากำลังตื่นตัวกับการเป็นนายตัวเอง เด็กรุ่นใหม่ๆ ทำงานได้ไม่เท่าไรก็ลาออกไปหาอิสระภาพ คนรุ่นเก่าเองก็เถอะ ผันตัวมาเป็นฟรีแลนซ์ก็เยอะ ฉันเองก็เป็นหนึ่งในนั้น

อินเดียไม่เคยเปลี่ยน เราต่างหากที่ต้องเปลี่ยน
เกศรินทร์ ล้ำ

“ไม่ค่อยเห็นใครอยู่นานขนาดนี้เนอะพี่” ฉันหันไปคุยกับหนุ่มข้างๆ
 “พี่ไ้” พี่ป้อมตอบโดยไม่เงยหน้าขณะเอาเข็มใส่โทรศัพท์
 เออวะ พี่ป้อมอยู่บริษัทเดียวมาสามสิบปีแล้วตั้งแต่เรียนจบ

ทางไปอัคระติดและขรุขระแทบจะตลอดเพราะมีการทำถนน มีสเตอร์เซน
 บอกว่าช่วงนี้รถเยอะเป็นพิเศษเพราะเป็นวันหยุดยาวเทศกาลดิวัลลี หรือปีใหม่ของฮินดู คนอินเดียเลยไปเที่ยวโน่นเที่ยวนี่กัน

พฤติกรรมการขับรถของคนอินเดียที่ทำให้เอาฉันลุ่มๆตลกคือ เขาเว้นช่องไฟ
 น้อยมาก ไม่ว่าจะระหว่างคันหน้ากับคันหลัง หรือคันซ้ายกับคันขวา ขับชิดกัน
 จนฉันต้องร้องซัดเป็นระยะ พอมองไปทางซ้ายก็เจอตุตตุตหนึ่งย้อยออกมาจาก
 รถบรรทุกส่วนที่นั่งคนขับ (รถไม่มีประตู) ดูแล้วหวาดเสียวว่าจะโดนเฉี่ยวยิ่งนัก
 แต่ตุตตุตนั้นกลับไม่ใช่ตุตของคนที่ขับอย่างที่ฉันคาด มันเป็นตุตของผู้โดยสารที่นั่ง
 ต่อจากคนขับ (นั่งเข้าไปได้ไง) อีตาคนขับนั่งถัดมาเป็นคนที่สอง แกมมีผู้ชาย
 ตัวเล็กๆอีกคนนั่งซ้อนอยู่บนตัก จำนวนคนในรถไม่ต้องพูดถึง ปลากะปองไทย
 นี่เบบี๋ไปเลย รถที่มุ่งหน้าไปทางเดียวกับเราบรรทุกคนเกินอัตราแทบทุกคัน รถเก่ง
 ที่ปกตินั่งห้าคน ยัดเข้าไปสิบ รถตู้ขนาดสิบสองคน แต่นั่งยี่สิบ ทำได้ยังไงไม่รู้
 รู้แต่คงทรมานน่าดู เพราะไกลก็ไกล ติดก็ติด ถนนก็ขรุขระ

“เรื่องปกติครับหม่ม พี่นี่ ตึกๆบรรทุกเท่าเก่ง เก่งๆได้เท่ารถตู้ รถตู้
 พยายามเป็นรถไฟ ส่วนรถไฟก็ทำตัวเป็นเครื่องบิน” มีสเตอร์เซนตอบย้ำ

ตึ่ใจจ้งที่ตัดสินใจเช่ารถ

ระยะทางระหว่างเดลีกับอักระแค่สองร้อยกว่าโล ถ้าเป็นเมืองไทยคงขับกันไม่เกินสองชั่วโมง แต่ที่นี้ บางครั้งหกชั่วโมงยังเอาไม่อยู่ และถึงแม้รถไม่ติด คนอินเดียก็ขับช้าเพราะชีวิตไม่รีบไม่ร้อน ค่อยๆ หลบสิ่งกีดขวางทั้งคนและสัตว์ อย่างชิลๆ ฉันดูที่เข็มความเร็ว แม้จะเป็นถนนซูเปอร์ไฮเวย์ มีสเตอร์เซนเซอร์อยู่ที่ประมาณ 60 กิโลเมตรต่อชั่วโมง และคงความเร็วประมาณนี้ไปตลอดทริป

มีสเตอร์เซนหยุดรถให้เรากินข้าวที่โรงแรมริมทาง แม้ป้ายจะบอกว่าเป็นโรงแรม แต่สภาพดูไม่ค่อยใช่เท่าไร คือมีห้องให้เช่าแหละ แต่หลักๆ เป็นจุดแวะให้นักท่องเที่ยวกินข้าวและเข้าห้องน้ำมากกว่า แล้วฉันก็สังเกตเห็นได้ว่าเริ่มปวดฉี่ตึงๆ

ได้เวลาเปิดชิงห้องน้ำอินเดียแล้วสินะ

ระหว่างรออาหาร ฉันเดินมาเข้าห้องน้ำ เห็นหญิงชาวบ้านและลูกชายตัวจิ๋นนั่งยองกินข้าวอยู่บนพื้นหน้าห้องน้ำ อาหารที่กินแม้จะอยู่ในจาน แต่ก็วางราบติดพื้น ไม่มีแม้กระดาษหนึ่งส้อมพิมพ์รอง โถ เตี้ยผุ่นผ่งก็ลงแกลงกันพอดี ที่ทางออกจะกว้าง ไหงมากินหน้าห้องน้ำ ฉันเมาที่อยู่ในใจ แต่ไม่ได้สนใจอะไรมาก สนแค่ว่าสภาพห้องน้ำจะเป็นยังไงมากกว่า

ปรากฏว่าห้องน้ำที่นี้ไม่เลวเลย แม้ไม่ได้หรูหราเหมือนโรงแรมจริงๆ แต่ก็แห้งสะอาดและไม่เหม็น

ไฟห้องน้ำไม่ได้เปิดอยู่ แต่ฉันเห็นว่าแสงจากหน้าต่างสว่างพอ เลยไม่ได้เปิดไฟและเข้าไปฉี่ โถส้วมแบบชักโครกก็สะอาดดี แต่ก็ยังป้องกันตัวเองสุดฤทธิ์ด้วยการโยน...ทำมาตรฐานของหญิงไทยยามใช้ห้องน้ำนอกบ้าน ขณะที่กำลังปลดทุกข์อยู่นั่นเอง ไฟในห้องน้ำก็สว่างพริบ

สงสัยแขกคนอื่นเข้ามาฉี่

เมื่อฉี่เสร็จ ฉันเปิดประตูออกจากห้องน้ำ แล้วก็ได้พบกับสาวชาวบ้านคนนั้น คนที่นั่งกินข้าวอยู่หน้าห้องน้ำนั่นแหละ เธอยิ้มแฉ่ง ผายมือไปยังก๊อกน้ำที่เปิดไว้รอท่า เทียนชวนให้ฉันเข้าไปล้างมือ โธ่ ทำมาฉันไม่คิดมาก่อนนะ ว่าเธอไม่ได้

แค่มานั่งกินข้าว แต่เธอมาดกนักทองเที่ยว เธอผายมือแถมโค้งเชิญชวน สิ่งที่อยู่ในมืออีกข้างหนึ่งคือกระดาษทิชชู ซึ่งเดี๋ยวเธอจะดึงให้ฉัน แล้วขอเงินค่าทิชชูและทิปค่าเปิดน้ำ

ฉันถอยหลังگرد

ตลอดชีวิตการเข้าห้องน้ำ ฉันไขก๊อกและดึงทิชชูเองมาตลอด มันไม่ได้ยากอะไรเลยนี่หว่า ทำไมต้องมาเสียเงินรับบริการที่เราไม่ยากได้พะ อีกอย่างฉันพกทิชชูมาเป็นปี

“ไม่เป็นไรค่ะ ฉันเปิดเองได้” ฉันยืมให้เธอแบบสุภาพ แล้วเดินไปไขก๊อกอ่างข้างๆ

เธอหน้าเสียนิดหนึ่ง ก่อนจะยื่นกระดาษทิชชูให้ฉัน

“ฉันเตรียมกระดาษทิชชูให้คุณค่ะ”

“ฉันมีแล้วจ๊ะ ขอขอบคุณนะ” ฉันโชว์กระดาษทิชชูลายหมีพูห์จากเซเว่นแถวบ้าน

“จ้ะขอทิปหน่อยค่ะ มาตาม”

เฮ้ย เธอจึ๊เลยเหวอ

“แต่ฉันไม่ได้ใช้บริการอะไรจากคุณเลยนะ”

“ฉันเปิดไฟให้คุณไง”

อึ้งแป๊บ

เออวะ!!! ฉัน“รับ”บริการของเธอเข้าไปแล้ว คิดได้ไงเนี่ย โมโหก็โมโหซ้ำก็ซ้ำ

“โอเคๆ” ฉันยกธงขาว อยากกลับไปกินข้าวเต็มที่ “แต่ฉันเพิ่งลงจากเครื่องบิน ไม่มีแบงก์ย่อย เดี่ยวกินเสร็จฉันค่อยเอามาให้นะ”

“โอ้ ขอขอบคุณค่ะ มาตาม ฉันจะรอนะคะ”

กลับมาที่โต๊ะ ฉันพรั่งพรูมุก“เปิดไฟ”ให้พี่ป้อมฟัง แม้เราจะหัวเราะกันก๊ากใหญ่ แต่ลึกๆไม่ได้ชอบหรอก มันก็อาการเดียวกับเด็กเซ็ดกระຈกตามเสื้อแยกบ้านเรานั้นแหละ มีคนเคยเตือนเหมือนกันว่ามาอินเดียให้ระวังการ

ทำมาหากินแบบมั่วๆ เช่น ปรี่เข้ามาบีบจับแสนเสนอบริการนวดพื้น แม้เราปฏิเสธก็ยังเอ่ยปากขอค่านวด เพราะที่ปรี่เข้ามาจับๆ เมื่อตะกี้ถือว่าได้นวดไปแล้ว
เจอกับพี่แกสิ

ถ้าจะมองโลกในแง่ดี แม่บ้านคนนั้นทำให้ฉันมีห้องน้ำสะอาดใช้ในดินแดนที่หาห้องน้ำสะอาดแทบไม่ได้ มองแง่ร้าย ร้านอาหารไหนๆ เขาก็ให้เราเข้าห้องน้ำฟรีไม่ใช่หรอ ถ้าจะเก็บเงินค่าเข้าห้องน้ำก็ว่ามาสิ แต่อย่าให้เราารู้สึกว่าถูกบังคับ ไม่ชอบเพีย รู้ได้เลยว่าตลอดสิบแปดวันข้างหน้า ฉันต้องบาลานซ์การมองโลกของตัวเองให้ดี มองดีมากไปก็ใช่ที่ ครั้นจะมีเรื่องกับเขาอยู่รำไปก็คงเที่ยวไม่สนุก

ขอพูดถึงอาหารมือแรกสักหน่อย บนเส้นทางข้ามจังหวัด อินเดียไม่มีร้านกินง่าย ๆ เร็ว ๆ แบบร้านข้าวแกง ก๋วยเตี๋ยว หรือเซเว่นแบบบ้านเรา และป๊ามันก็ไม่ใช่ว่าที่พึ่งในการปล่อยทุกข์ การกินและการขับถ่ายของนักท่องเที่ยวก็จะขึ้นอยู่กับร้านอาหารที่โรงแรมประเภทนี้ ทุกร้านตั้งราคาค่าอาหารไว้สูงลิบเมื่อเทียบกับสภาพร้านและการบริการ แถมต้องนั่งกินเป็นเรื่องเป็นราวแบบภัตตาคาร ง่ายสุดเร็วสุดก็เป็นพวกข้าวผัด หมี่ผัด แต่ก็ใช้เวลาอยู่ดี เมนูอาหารแทบจะเหมือนกันทุกร้าน หลักๆ คืออาหารอินเดียรสฝรั่ง และอาหารฝรั่งรสอินเดีย

เมื่อมันไม่ใช่ร้านเด็ดแถมราคาแพง ฉันก็เลยกินแค่อันตาย สิ่งแค่บัดเตอร์น่าน (แผ่นแป้งแบบอินเดียย่างกับเนย) และไก่ทอดครึ่งตัวมาแบ่งกันแค่พอรองท้อง ค่อยไปหาอะไรอร่อยๆ กินมือเย็นดีกว่า แต่พี่แซกดูจะไม่ค่อยพอใจเท่าไรห์ ถ้ามอยูนั่นแหละว่าสั่งเท่านี้หรอ พอเรายืนยันก็ชักสีหน้า ปนอะไรไม่รู้แล้วเดินเข้าไปในครัว เฮ้ย นี่เราไม่มีสิทธิ์เลือกเลยหรอ ฉันมีลางสังหรณ์ว่าทุกๆ ครั้งที่เราแะกินตามจุดพักรถ มันต้องเจออาการแบบนี้แหละ

กินเสร็จ ฉันก็จ่ายเงิน แต่ไม่ลืมเอาทิปไปให้แม่สาวในห้องน้ำพร้อมข้ออวยพรรอบนี้ฉันจึงเปิดไฟก่อนแล้วบอกเธอว่า “ไม่ต้องเปิดไฟให้ฉันนะจ๊ะ”

เธอหัวเราะคิกคักแล้วตอบว่า

“เดี๋ยวฉันปิดไฟให้คุณแล้วกันค่ะ”

ขอเขียนถึงวัวที่นอนกลางถนนเสียหน่อย ฉันสงสัยมาตลอดว่าทำไมวัวที่นี้ถึงชอบเสี่ยงชีวิต นอนได้แม้กระทั่งบนไฮเวย์ที่รถวิ่งเร็ว ทำให้รถต้องคอยเบรกหรือขับอ้อมอยู่บ่อยๆ แล้วมิสเตอร์เซนก็เฉลยคำตอบสุดเซอร์ไพรส์ว่า เป็นเพราะเวลาที่รถวิ่งผ่านพัวๆ จะช่วยเป่าแมลงที่มาตอมตัววัวให้กระเจิง มันเลยนอนสบาย ที่นี้ไม่มีใครหือกับวัวอยู่แล้ว แกมมีรถคอยพัดวีไม่ให้ร้อนใต้ไรตอม

วัวอินเดียช่างฉลาดดีแท้

อินเดียไม่เคยเปลี่ยน เราต่างหากที่ต้องเปลี่ยน

เกศรินทร์ ล้ำ

